

■ дорогами війни

З ним не страшно й у пеклі

Полковник Вадим Закладний аж ніяк не справляє враження «супергероя». Втім, за оманливою зовнішністю ховаються залізний характер, неухильне дотримання неписаного кодексу честі офіцера та непохитна громадянська позиція.

6
стор.

■ братерство

За брата – брат, нас сотня стане

Громадська організація «Прикордонна сотня» утворилася в «глибокому тилу» – у місті Тараща, що на Київщині. І хоч офіційний статус вона отримала відносно недавно, це прикордонне братство має більш ніж 30-річну історію.

7
стор.

Прикордонник України

№ 28 (5522)
22 ЛИПНЯ 2016 РОКУ

ЗАСНОВАНА У 1943 РОЦІ

ГАЗЕТА ДЕРЖАВНОЇ ПРИКОРДОННОЇ СЛУЖБИ УКРАЇНИ

України

Клятва на вірність народу

Після восьмирічної перерви на Оршанецькому плацу Військову присягу склали прикордонники-строковики

4
стор.

■ кордон за тиждень

Державний кордон України перетнуло **1,507 млн** осіб та **325 тис.** транспортних засобів

Затримано за незаконне перетинання кордону **73** особи, зокрема **12** незаконних мігрантів

Вилучено **9** одиниць зброї, **44** боєприпаси, **2,228** кг наркотичних речовин

Затримано товарів і вантажів, що незаконно переміщувалися через державний кордон, на **2,921 млн** гривень

■ коротко про головне

Матимемо власні боєприпаси

В рамках стратегії «Український щит» державний концерн «Укроборонпром» готовий розпочати будівництво заводу з виготовлення боєприпасів і чекає на виділення коштів з державного бюджету. Про це заявив генеральний директор підприємства Роман Романов. Керівник концерну зазначив, що проектна документація і кошторис готові та направлені для розгляду в Кабінет Міністрів. Уряду запропоновано більше десяти варіантів будівництва. «Ми створимо сучасне виробництво боєприпасів, яке буде відповідати всім міжнародним стандартам. Значні потужності дозволять не тільки повністю задовольнити власні потреби, а й поставляти продукцію на експорт. А це – стабільні валютні надходження до держбюджету. Таким чином, ми компенсуємо виділені кошти», – запевнив Романов. Він додав, що, як показує світовий досвід, від 40 до 60 відсотків виготовлених боєприпасів є холостими. Вони використовуються під час військових навчань. Тому виробництво завжди буде затребуване. Необхідно додати, що Україна нагально потребує власних боєприпасів, оскільки єдиний вітчизняний патронний завод знаходиться в Луганську – на тимчасово окупованій території.

Руслан ЧЕРНЮК

Зручно, швидко, без черг

Кабінет Міністрів підтримав розроблену Мін'юстом постанову, яка ліквідує застарілий і бюрократичний порядок реєстрації шлюбу. «За чинним законодавством для того, аби зареєструвати молоді подружжя, треба подати заяву і чекати 30 днів, щоб був час подумати. Ми запропонували запустити пілотний проект в окремих населених пунктах, де шлюб можна буде зареєструвати протягом однієї доби», – зазначив міністр юстиції Павло Петренко. За його словами, передусім «пілот» буде запущено у прифронтових містах – Маріуполі та Северодонецьку. Також прискорену послугу надаватимуть у Херсоні, Києві, Одесі та Львові. Очільник Мін'юсту також поінформував членів Уряду про вже реалізовані проекти в галузі реєстрації актів цивільного стану. Зокрема, вже рік як запроваджена система електронної подачі документів для реєстрації шлюбу, котра нині діє у половині усіх РАЦСів. Просто на їхніх сайтах можна обрати зручний час, дати й місце проведення церемонії, сплатити платіжною картою державне мито і прийти лише на урочисту подію. За перше півріччя поточного року цією послугою вже скористалося 3000 українських молодят. Другий електронний сервіс, який було запроваджено у цій системі, – проставлення електронного апостилю (спеціального штампю, що засвідчує дійсність документу). Раніше за цією послугою треба було їхати до Києва. Нині громадяни можуть через Інтернет відправити відскановані документи і отримати їх в електронній формі вже з проставленим апостилом. За шість місяців цього року спецштампи отримало 65 тисяч українців. Третій сервіс – отримання свідоцтва про народження безпосередньо у пологових будинках. На сьогодні у 458 таких закладах можна впродовж 24 годин отримати перший документ дитини без черг і незручностей. За перше півріччя таким способом зареєстровано більше 35 тисяч новонароджених.

Яна ШЕВЧУК

■ турбота

Поранені, але врятовані

У Центральному клінічному госпіталі відомства Голова Держприкордонслужби України генерал-полковник Віктор Назаренко відвідав прикордонників, поранених в результаті загострення обстановки у зоні проведення антитерористичної операції.

Сергій ЯКИМЕЦЬ

Так, під час чергового обстрілу проросійськими найманцями зі сторони тимчасово окупованого населеного пункту Олександрівка осколкове поранення отримав сержант Сергій Шевчик, який перебував на контрольному посту «Мар'їнка». Підполковник Василь Сімушин зазнав аналогічного поранення під час обстрілу зі стрілецької зброї та артилерійських установок контрольного посту «Майорськ». Обом прикордонникам було надано першу медичну допомогу, після чого їх оперативно евакуювали до столичного лікувального закладу.

Зустрівшись з постраждалими прикордонниками, Віктор Назаренко подякував їм за мужність і героїзм та побажав якнайшвидшого одужання.

Як запевнили керівники госпіталю, наразі прикордонні медики забезпечені всім необхідним для якісного лікування поранених, а у закладі створено відповідні умови для їх реабілітації.

Слід зазначити, що евакуація поранених та хворих із зони АТО в Держприкордонслужбі здійснюється за допомогою авіації та реанімобілів. Загалом з початку російської агресії прикордонні авіатори перевезли понад 300 поранених військовослужбовців. Для більшості з них оперативно надана медична допомога означала врятоване життя. ■

■ незламний

Повернення героя

В аеропорту «Бориспіль» рідні, близькі та колеги по службі зустрічали старшину Максима Схаб'юка. Герой повернувся на Батьківщину після тривалого лікування у США.

Володимир ПАТОЛА

1 вересня 2014 року поблизу села Саханка, що на Донеччині, прикордонний наряд прийняв нерівний бій із чисельною групою бойовиків, посиленою БМП під прапором Російської Феде-

рації. Командир групи майор Олег Андрієць загинув на місці, троє військовослужбовців, зокрема і Максим Схаб'юк, були поранені. 23-річний воїн при вибуху автомобіля отримав контузію, ворожа куля фактично знищила його ліктьовий суглоб, а заряд з підствольного гранатомета завдав важкої травми обличчю прикордонника.

Потім були евакуація, шпиталі в Маріуполі, Дніпропетровську, Одесі, Києві. Українські лікарі робили все можливе, але рани були дуже серйозними. Отож зважаючи на тяжкий стан Максима, керівництво Держприкордонслужби за погодженням з Посольством США в Україні у липні минулого року направило старшого сержанта до вій-

ськового госпіталю в США. Там лікування та реабілітація тривали протягом року. За цей час Максим Схаб'юк переніс низку операцій з протезування ліктьового суглобу та заміщення дефектів.

Активно долучалися до лікування хлопця і небайдужі громадяни. Серед них – студентка Ірина Хомік. Почувши, що потрібен волонтер-перекладач, який зможе доглядати за пораненим українським бійцем, вона взяла академічну відпустку і на рік вирушила до Військово-медичного центру в Сан-Антоніо (штат Техас). З часом між молодими людьми спалахнули почуття, і сьогодні вони зійшли з борту літака гарно закоханого парою.

Зустріти героя та потиснути його мужню руку до аеропорту прийшов начальник управління охорони здоров'я Адміністрації Держприкордонслужби генерал-майор Валентин Волоха. У ході розмови він поцікавився станом здоров'я Максима та зазначив, що подальше лікування і реабілітацію хлопця проходить у Центральному клінічному госпіталі прикордонного відомства.

Воїна не зламали нелюдські випробування. Як тільки дозволить здоров'я, він планує повернутися на службу, щоб обороняти Україну зі зброєю в руках. На зауваження одного з кореспондентів, що хлопець вже і так «віддав свій борг», старшина Максим Схаб'юк відповів: «Ми воюємо не через «борги», не для формальності і не до часу чи приводу зупинитися, а робимо це тому, що Україна потребує захисту. А зараз над нашим домом і нашими рідними нависла загроза!» ■

■ офіційно

З біометрією та без штампа про шлюб

Верховна Рада запровадила біометричні паспорти замість звичайних паперових. Відповідний законопроект підтримали 226 народних депутатів. Нагадаємо, що закон входить до пакету документів, які Україна зобов'язалася прийняти у рамках запровадження безвізового режиму з ЄС.

Сергій ПОЛІЩУК

Відповідно до закону отримати паспорт зобов'язаний кожен громадянин України, який досяг 14-річного віку. Його оформлятимуть на

чотири роки, а після досягнення повноліття – на десять.

Паспорт міститиме текст українською та англійською мовами: ім'я та прізвище, місце народження, громадянство, термін дії. Відмітки про шлюб не ставитимуть. Повнолітніх зобов'язують

внести електронний підпис, а за згодою – відбитки пальців.

Документи видаватимуть Державна міграційна служба та Центри надання адміністративних послуг. Зараз створюють Єдиний демографічний реєстр, в якому зберігатимуть дані всіх українців.

Крім цього, законом визначено, що для оформлення закордонного паспорта обов'язково будуть використовуватися оцифровані відбитки пальців. Зазначимо, що наразі біометричні дані вносяться у закордонний паспорт тільки за згодою особи. Також у законі визначено порядок оформлення документів для постійного проживання громадян України за кордоном.

Крім того, ухвалений закон передбачає, що кожен громадянин України може мати не більше двох закордонних паспортів. ■

■ День частини

Маріупольський ЗМО: на віражі історії

Наприкінці липня Маріупольському загону морської охорони – правонаступнику виведеного з Криму Керченського ЗМО – виповнюється 22 роки. З 2014-го він базується у Маріуполі та виконує бойові завдання в зоні проведення АТО.

Мирон СИДОР

Історія Керченського загону морської охорони розпочалася 31 липня 1994 року, коли наказом Командувача Прикордонних військ України на базі дивізіону прикордонних сторожових катерів 5-ої окремої бригади було створено Керченську окрему бригаду прикордонних сторожових кораблів. Першим її командиром став капітан 1 рангу Олег Олешко.

До складу бригади увійшло п'ять кораблів та п'ять катерів морської охорони. Окрім цього, було створено ще дві групи з місцем дислокації у портах

заходів врятували їх від захоплення окупантами. Загалом керченські прикордонники вивели з Криму два кораблі («Донбас» та «Онїкс»), чотири катери та п'ять малих катерів.

1 квітня 2014 року наказом Адміністрації Держприкордонслужби загін було перейменовано в Маріупольський загін морської охорони, який

28 лютого 2014 року корабельно-катерний склад вийшов з місця базування у Керчі та взяв курс на Азов. Кораблі та катери спочатку були виведені до Бердянська, а пізніше передислоковані до Маріуполя. Це врятувало їх від захоплення окупантами.

Бердянська та Маріуполя, а 1999 року додатково розгорнуто маневрену групу катерів в районі селища Мисове.

1 серпня 2003 року частина увійшла до складу Азово-Чорноморського регіонального управління Державної прикордонної служби України. Хід історії загону ардинально змінив 2014 рік, коли відбулася анексія Криму Росією...

28 лютого 2014 року корабельно-катерний склад вийшов з місця базування у Керчі та взяв курс на Азов. Кораблі та катери спочатку були виведені до Бердянська, а пізніше передислоковані до Маріуполя. Саме ці

увійшов до складу Східного регіонального управління. Так розпочалася новітня історія військової частини.

28 серпня цього ж року тактична група у складі двох катерів – ВГ-119 та ВГ-309 – вперше вийшла на патрулювання в Азовському морі у районі між населеними пунктами Широке та Безіменне.

...Ранок 31 серпня 2014-го не віщував нічого несподіваного. Погода стояла ясна, катери несли службу на відстані приблизно п'яти кілометрів від берега. Та о 15 годині почалося справжнє пекло.

За мужність і героїзм, виявлені під час виконання завдань в зоні АТО, вісім військовослужбовців Маріупольського загону морської охорони отримали державні нагороди.

Підступно з берега терористи обстріляли тактичну групу керованими ракетами. Одна з них поцілила у ВГ-119. Відбувся вибух, а після нього – пожежа. У результаті катер затонув. У тактичній групі на той момент перебувало дванадцять моряків. Врятувати вдалося десятьох. Командир катера Денис Петухов та сигнальник Богдан Тищенко зникли безвісти.

Ще один трагічний випадок стався майже через рік, 7 червня 2015-го. Малий катер морської охорони УМС-1000, який проводив рекогносцировку зони відповідальності, підірвався на міні. На допомогу побратимам вийшли два «Бриги-700». Завдяки умілим діям екіпажів врятували майже всіх моряків, крім одного – головного старшини Антона Маслія...

За мужність і героїзм, виявлені під час виконання завдань в зоні АТО, вісім військовослужбовців загону отримали державні нагороди. Це капітани 3 рангу Сергій Харенко та Алексей Касюков, головний старшина Максим Таймурзін, старші матроси Євген Гончаров, Сергій Золотарьов та Юрій Овдієнко. Головного старшину Антона Маслія та матроса Богдана Тищенка нагороджено посмертно.

Сьогодні загін охороняє державний кордон в Азовському морі у межах Донецької та Запорізької областей. Загальна протяжність ділянки відповідальності – 175 морських миль.

Лише за перше півріччя 2016 року маріупольські морські прикордонники здійснили 123 виходи в море, пройшли 4577 миль та оглянули 304 судна. ■

■ гарячі будні

Сумний фінал «авторитета»

Чергового «зłodія в законі» з кавказького регіону спіймали оперативники прикордонного відомства у взаємодії зі співробітниками Національної поліції. Операції із затримання кримінального авторитета Даглієва, відомого у «вузьких колах» як Толік Ногінський, передували тривалі спільні заходи. Аби не допустити організації злочинної мережі на території України, оперативні співробітники розробили відповідний план, який завершився захопленням злочинця у Києві. Зазначимо, що Даглієв є представником «слов'янського» крила «зłodіїв у законі». Він прибув у нашу країну для участі в перерозподілі сфер впливу та встановлення контролю за діяльністю організованих кримінальних угруповань, які «спеціалізуються» на особливо тяжких злочинах.

Андрій ДЕМЧЕНКО

Підпільна гуральня

Підпільну алкогольну «базу» виявили прикордонники та поліцейські у приватній садибі мешканця села Рудневе Путивльського району Сумщини. Співробітники Служби отримали інформацію про можливе незаконне виготовлення, зберігання та збут підкацизних товарів. Після цього спільна група здійснила обшук житлового помешкання жителя прикордоння. Рейд виявився результативним: на приватному подвір'ї правоохоронці виявили автомобіль з ящиками зі спиртом сумнівного походження – усього 4395 літрів. Попередня сума оцінки вантажу та транспортного засобу склала понад 800 тисяч гривень.

Ігор ПЛЕТЕНЬ

Терористів виказали шеврони

У контрольному пункті в'їзду-виїзду «Гнутове» прикордонники Донецького загону спільно з працівниками фіскальної служби затримали двох громадян, які, ймовірно, причетні до незаконних збройних формувань. Чоловіки прямували на тимчасово невідконтрольну українській владі територію автомобілем «Мерседес». Правоохоронці звернули увагу на камуфльовану сумку, що знаходилася у салоні автівки. Як з'ясувалося, недаремно: у ній знайшли військово форму з шевронами із написом «ДНР» та близько 200 патронів різного калібру.

Сергій ЯКИМЕЦЬ

■ Військова присяга

Непересічна подія відбулася днями у Навчальному центрі підготовки молодших спеціалістів імені генерал-майора Ігоря Момота. Майже 1300 військовослужбовців строкової служби промовили священні для кожного воїна слова Присяги. Після розподілу молоді поповнення продовжить службу на українському кордоні. І, як переконані їхні наставники, ці хлопці не підведуть.

Володимир ДАШУК
Андрій КУЧЕРОВ

Строковики присягали у стінах цього навчального закладу вперше за останні дев'ять років. Адже з 2008 року прикордонне відомство відмовилось від призову і перейшло на контрактний спосіб комплектування підрозділів. Однак після початку військових дій на сході країни та збільшення загальної чисельності Служби виникла необхідність тимчасово повернутися до колишньої системи.

Навесні цього року на виконання Указу Президента України «Про строки проведення чергових призовів, чергові призови на строкову військову службу громадян України та звільнення в запас військовослужбовців у 2016 році» до Державної прикордонної служби було призвано майже 4000 українських юнаків. Новобранців відбирали за всіма правилами з різних регіонів України. Тому підтримати майбутніх захисників кордону у день проголошення Військової присяги до Оршанця приїхали близькі та рідні рекрутів з всіх куточків нашої держави.

За традицією священний ритуал проходив на плацу частини. Дійство розпочалося з виносу Бойового Прапора під звуки урочистого маршу. Потім відбулося покладання квітів до пам'ятника загиблим воїнам-прикордонникам усіх поколінь, і лише після цього слово взяли новобранці. Один за одним вони виходили зі строю та проголошували текст Присяги на вірність Українському народові. Поруч з молодими бійцями стояли і ветерани-прикордонники, які вітали новоспечених воїнів та давали їм короткі настанови.

А тим часом батьки солдатів намагалися у загальному строю розгледіти своїх синів, які за невеликий термін перебування у навчальному закладі встигли змужніти та подорослішати. Зазначимо, що цій урочистій події передувала серйозна підготовка. Протягом місяця молоді бійці проходили навчання з тактики прикордонної служби, загальновійськової та стрійової підготовки, опановували Статут Збройних Сил України. Крім того, новобранці виконали навчальні вправи зі стрільби та бойового гранатометання на полігоні центру. Значну увагу було приділено вивченню основних положень особистої безпеки та застосування сили, тактичній медицині та психологічній підготовці до діяльності в особливих умовах.

Коли останній солдат власноруч поставив підпис під текстом Присяги, пролунав Державний гімн, слова якого дружно підхопили не

КЛЯТВА НА ВІРНІСТЬ НАРОДУ

Після восьмирічної перерви на Оршанецькому плацу Військову присягу склали прикордонники-строковики

тільки військовослужбовці, а й гості свята. Після завершення офіційної церемонії до присутніх звернувся перший заступник Голови Державної прикордонної служби генерал-лейтенант Василь Серватюк.

– Сьогодні ви стали повноправними захисниками українського кордону, такими, як легендарний генерал-майор Ігор Момот, чие ім'я носить Навчальний центр. Ви прийшли служити у відомство, яке добре оснащене, а особовий склад професійно підготовлений. І саме вам, сьогоднішнім воїнам кордону, продовжувати героїчні традиції вартових рубежу старших поколінь, – наголосив Василь Серватюк.

Звертаючись до батьків, він подякував їм за виховання дітей і зауважив, що родини будуть пишатися тим, що їхні сини проходять службу саме у прикордонному відомстві. Водночас він повністю виключив можливість направлення строковиків у зону АТО. «Вони служитимуть на мирному кордоні», – запевнив перший заступник Голови Служби.

Крім того, Василь Серватюк повідомив, що на сьогоднішній день у антитерористичній операції взяли участь понад 15 тисяч прикордонників, 697 з них відзначено державними нагородами. Із 67 загиблих героїв 14 – вихідці з навчального центру.

Напутні слова та ширі побажання висловили комісар Черкаського обласного командування полковник Євген Курбет та мама солдата строкової служби

Вікторія Дзюба. Від імені товаришів, які щойно поповнили лави прикордонників, виступив солдат Євген Багун.

Зі словом Божим звернувся до присутніх Митрополит Черкаський і Чигиринський Української Православної церкви Київського патріархату Іоан. Він побажав, щоб усі воїни гідно виконали свій обов'язок перед країною, а їхні

почав його дід – ветеран Другої світової війни. Усією родиною сподіваємося, що він не зганьбить честь українського воїна, – підсумував Микола Матюшенко.

Погоджується з чоловіком і мама солдата Катерина Миколаївна: «Ми дуже задоволені, що син потрапив у прикордонники. Хочеться побажати йому гарної служби і здоров'я». Ну а сам

– Настала черга й синові одягнути солдатський однострій і виконати священний для кожного чоловіка обов'язок, – говорить батько рядового Віталія Матюшенка. – Я й сам нещодавно був демобілізований і повернувся із зони АТО.

помисли були чистими та без лукавства. Після цього священник відслужив урочистий молебень.

Потім, звичайно, емоції били через край! Рідні та близькі мали змогу поспілкуватися з юнаками, обійняти та привітати їх. Жоден не був обділений увагою родини.

– Настала черга й синові одягнути солдатський однострій і виконати священний для кожного чоловіка обов'язок, – говорить батько рядового Віталія Матюшенка. – Я й сам нещодавно був демобілізований і повернувся із зони АТО. Довелося побувати і під Донецьком, і під Луганськом. Так що мій син продовжить святу справу захисту рідної землі, яку роз-

Віталій, за його словами, хотів би служити на північному кордоні, адже народився на Житомирщині і добре знає цей край.

Після завершення урочистостей для представників засобів масової інформації відбувся брифінг. Відповідаючи на запитання щодо доцільності комплектування відомства строковиками, генерал-лейтенант Василь Серватюк повідомив, що керівництво Держприкордонслужби задоволене ходом призову і рішення про повернення на кордон військовослужбовців строкової служби на даному етапі є вірним.

– По-перше, достатньо подивитись в очі юнакам, котрі стояли у строю – сказав Василь Серватюк. – Це погляд справжнього патріота, який поєднується з високим духом захисника Вітчизни. Вони кажуть, що їхні мрії збулися, адже вони їдуть охороняти кордони України. По-друге, є певна статистика. Сьогодні понад тисяча військовослужбовців строкової служби охороняє державний кордон і вже має чималі успіхи. Є випадки затримання контрабанди, а нещодавно прикордонний наряд Мукачівського загону, який склався зі строковиків, затримав групу незаконних мігрантів, що намагалися потрапити до Євросоюзу. До речі, усі солдати – вихованці цього навчального центру. І по-третє, на сьогодні майже 800 строковиків вже висловили бажання підписати контракт з прикордонним відомством і продовжити службу як професіонали. Вони – наше майбутнє! – завершив перший заступник Голови Держприкордонслужби. ■

■ поради фахівця

Порозумійся з власним «Я»

У процесі служби уникнути конфліктних ситуацій вкрай важко. Нервові напруження, тривалі навантаження, екстремальні ситуації, ненормований графік роботи – все це негативно впливає на наш емоційний стан. Тому військовому насамперед необхідні стресостійкість, вміння контролювати власні емоції та якісна комунікація з оточуючими. Пропонуємо вам декілька корисних порад, які, сподіваємося, допоможуть вам покращити своє фізичне і духовне здоров'я, запобігти виникненню конфліктів у колективі та досягти внутрішньої гармонії із самим собою.

Андрій БАКАЙ

Аналіз психологічних особливостей військовослужбовців в екстремальних умовах свідчить, що від інтенсивності емоційних навантажень та рівня загрози напряму залежать наслідки для психіки. Навіть через 4–5 місяців після завершення бойових дій в учасників АТО відзначається високий рівень нервово-емоційної напруги і тривоги, що характерний для стресових ситуацій. У деяких випадках він може тривати впродовж багатьох років.

ВАШ СТРЕС – У ВАШИХ РУКАХ

Професійна діяльність у правоохоронних органах безпосередньо пов'язана з екстремальними ситуаціями. Звісно, при цьому велику роль відіграє характер людини та її фізичне здоров'я. Водночас, як показує практика, рівень впливу екстремальних ситуацій на особистість залежить і від її стресостійкості.

Згідно з останніми науковими дослідженнями, реакції людей на ті або інші фактори середовища на 30-40 відсотків визначаються генами, отриманими від батьків, а на 60-70 – вихованням, життєвим досвідом, рівнем підготовки та отриманими навичками. Звичайно, у кожної людини – власний індивідуальний сценарій стресової поведінки, проте необхідно пам'ятати: оті 60-70 відсотків стресостійкості – залежать від вас особисто, а також від ваших рідних та оточення.

Ефективність виконання службових обов'язків пов'язана з рівнем психологічної підготовки до дій в екстремальних умовах. Людина повинна усвідомлювати, що відповідальність за власну фізичну форму і психологічний стан лежить саме на ній. Для цього не потрібні якісь спеціальні програми. Спробуйте для початку просто здоровий відпочинок: фізичні вправи, проведення вихідних на природі з родиною чи друзями, відвідування культурно-масових закладів, перегляд улюблених фільмів. Навчіться при цьому повністю відключатися від професійних проблем.

Людина повинна знати, що будь-який життєвий досвід є корисним з точки зору навчання та виправлення помилок. Головне – зберегти своє психологічне здоров'я та позитивне ставлення до людей.

Це невеликий перелік заходів, які при систематичному застосуванні сприятимуть підвищенню психологічної стійкості і підтримки вашого здоров'я в цілому.

ЯК ВИЙТИ ЗІ СТРЕСОВОЇ СИТУАЦІЇ?

Негайно припинити бути «страусом» та усвідомити реальну обстановку.

Навіть через 4–5 місяців після завершення бойових дій в учасників АТО відзначається високий рівень нервово-емоційної напруги і тривоги, що характерний для стресових ситуацій. У деяких випадках він може тривати впродовж багатьох років.

Приміряти позитив і негатив «на себе»: визначити усі позитивні та негативні особливості ситуації.

Скласти особистий план дій.

Діяти! У разі бездіяльності ситуація візьме

кувати за психологічним кліматом у колективі. Інколи ми власноруч створюємо штучні бар'єри в робочому спілкуванні. Позиція «я начальник – ти дурень» є контрпродуктивною

вже по суті. Невміння керівника організувати роботу підлеглому з позиції доказової необхідності призводить до виникнення стійкого неприйняття і небажання виконувати доручену справу. «Мені видніше», «кидайте все,

нути на себе зі сторони робить людину професійно компетентною, її цінують та поважають.

Звичайно, у військовому колективі ієрархію службових відносин чітко вибудовано на вертикалі підпорядкування. Але дуже важливо не шкодувати часу на проведення підготовчої роз'яснювальної роботи, що дозволить не створювати психологічно напружених ситуацій.

Ставлення до підлеглому як до особистості, вміння бути гнучким при прийнятті управлінських рішень, прагнення до компромісу, зацікавленість в кінцевому результаті колективної праці, відсутність необґрунтованих амбіцій, позбавлення психологічних комплексів, знання проблем, розвинуте перспективне бачення внутрішнє переконання в необхідності власних перетворень – усі ці завдання під силу тільки справжньому керівникові. Лише цілеспрямована

вас «у полон». Реалізувати свої наміри необхідно відповідно до обставин.

Перекласти частину психічного тиску на іншу людину, яка вас може підтримати. Обговоріть з нею конкретну ситуацію та врахуйте поради.

Якщо неможливо змінити обставини, необхідно змінити своє ставлення до них.

НАЧАЛЬНИКА ПОТРІБНО У СОБІ ВИХОВУВАТИ

Атмосфера у колективі має дуже великий вплив на психологічне здоров'я людини, адже на роботі ми проводимо третину, а то й більше доби. І у цьому велика відповідаль-

робіть те, що я сказав», «ви не знаєте того, що знаю я» – апріорі програшні варіанти поведінки робочих стосунків.

Лідера найкраще характеризує вміння організувати спілкування, вести команду вперед, грамотна мотивація і персональна відповідальність за кінцевий результат роботи.

Регулювати робочий процес у колективі – це не просто «рулити» підпорядкованим персоналом. Це насамперед – визначення бажаного напрямку руху, першочерговості завдання, головної мети та кінцевої точки маршруту.

Не варто вважати оточуючих людей дурнішими від себе. Розподіл соціальних ролей у суспільстві абсолютно умовний та ефемерний.

Необґрунтований виплеск власних амбіцій робить керівника як мінімум комічним. Лідера найкраще характеризує вміння організувати спілкування, вести команду вперед, грамотна мотивація і персональна відповідальність за кінцевий результат роботи. Публічне визнання власних помилок та вміння погля-

та самодостатня людина може стати на шлях особистісних змін на протипагу власним амбіціям та помилковим переконанням.

ЗАМІСТЬ ПІСЛЯМОВИ

Людина повинна знати, що будь-який життєвий досвід є корисним з точки зору навчання та виправлення помилок. Головне – зберегти своє психологічне здоров'я та позитивне ставлення до людей.

На моє особисте переконання, не має великої різниці, на якому підґрунті виникла психологічна напруга: побутовому чи професійному. Має значення готовність вирішити проблему цивілізованим шляхом, «безкровно», з висновками для себе особисто та недопущенням помилок у майбутньому.

Індійський мислитель Будда казав: «Справжня перемога – це коли ніхто не почувася переможеним».

■ дорогами війни

З НИМ НЕ СТРАШНО Й У ПЕКЛІ

«Те, що нас не вбиває, робить нас міцнішими»

Заступник начальника Луцького прикордонного загону – начальник відділу персоналу полковник Вадим Закладний аж ніяк не справляє враження «супергероя» за класичними уявленнями. Скромний, ввічливий, спокійний, компетентний, він більше схожий на досвідченого викладача університету чи представника іншої мирної професії. Втім, за оманливою зовнішністю ховаються залізний характер, неухильне дотримання неписаного кодексу честі офіцера та непохитна громадянська позиція.

Олег ЛІЧКОВСЬКИЙ

БЕРЕГТИ ЖИТТЯ ВИХОВАНЦІВ

Вадим Закладний служить у лавах прикордонників із 1989-го. Після строкової служби вступив до Голіцинського вищого військово-політичного прикордонного училища. При розпаді СРСР, незважаючи на спокусливі пропозиції росіян, перевівся в Україну та став одним з перших випускників новоствореного Інституту прикордонних військ України, який, до речі, закінчив з відзнакою. Потім – роки служби у Львівському прикордонному загоні. Шлях від заступника командира застави до коменданта прикордонної комендатури. 2004-го, закінчив із золотою медаллю оперативно-тактичний факультет Національної академії Держприкордонслужби, але навіть після цього віддавав перевагу «живій» службі на кордоні перед високими кабінетами. З посади заступника начальника штабу Білгород-Дністровського прикордонного загону Вадим Олексійович вийшов у запас.

– Коли Україна опинилася в небезпечі, я вже шість років як перебував на пенсії, – розповідає полковник Закладний. – Важко було миритися, що вихованці, яких колись навчав, тепер зі зброєю в руках стали на захист Вітчизни. А я «прохолоджується» на цивільці. Кожного дня ловив останні зведення про обстріли Луганського і Донецького прикордонних загонів. І зрештою вирішив: не можу сидіти вдома. Совість не дозволяє. Мушу йти, аби передати багаторічний досвід, який, був упевнений, не одному збереже життя...

НАКАЗ, ЩО ОБГОВОРЕННЮ НЕ ПІДЛЯГАС

Наважитися на рішучий крок, зауважує співрозмовник, було неважко. По-перше, за плечима багаторічна військова виправка. По-друге, надійним тилом стала дружина.

– Можливо, якби «друга половинка» була цивільною, то переконати її в потрібності мого рішення було би складно. Але дружина в мене

Завжди зі своїми людьми, втомлений, невиспаний, заклопотаний, але спокійний, з ледь помітною усмішкою. У небезпечні моменти, офіцер був там, де найважче і найгарячіше.

військова, має звання «старший прапорщик» (зараз, до речі, теж у Луцькому прикордонному загоні). Ми звикли жити за правилом: «наказ обговоренню не підлягає». Отож, зібрався і пішов: добровольцем на передову, – без жодного жалю про свій учинок каже полковник Закладний.

До речі, Вадим Закладний виявився не одним таким. Поруч із ним стали сотні «військових у запасі», котрі мирне й забезпечене життя проміняли на берці та автомати.

НЕ БОЙТЬСЯ ЛІШЕ ДУРЕНЬ

– Багато було пенсіонерів-добровольців, із якими служив колись у Білгород-Дністровському та Львівському прикордонних загонах, а потім ми зустрілися в АТО, – пригадує Вадим Олексійович. – І саме ці «зустрічі через багато літ» найбільше вражали. Передусім патріотизмом і бойовим духом побратимів.

– Тоді, у червні-серпні 2014-го, був дуже складний період. Хоча ми знали, що розпочалися бойові дії і що йдемо на кордон стримувати агресора, але багато чого довелося дізнатися нового, – зізнається полковник, за плечима котрого тоді вже були понад 25 років служби в на кордоні. – Як для молодих бійців, так і для нас, ветеранів, небаченими були обстріли артилерією. Тоді ми вперше відчули, що таке «Град» і яка його дія. Так само не віддали, як поведемо себе у кризовій ситуації.

Пройти важке випробування – важке у плані як фізичної небезпеки, так і психічної стійкості – було складно кожному. Адже смерті не боїться тільки дурень.

– Відкрито ніхто не говорив, що йому страшно. Навіщо, коли і так усе бачиш, по собі відчуваєш? Друге питання, як ти можеш із цим упоратися, які пріоритети ставиш? – продовжує полковник Закладний, призначений тоді начальником мобільної прикордонної застави «Оршанець». – Під моїм безпосереднім коман-

дуванням був 51 мобілізований. Усі – добровольці. Усі – свідомі чоловіки. Віком – від 25 до 45 років. І ви знаєте, в якій би складній ситуації не опинялися, люди проявляли себе мужньо, героїчно. І це кажу без зайвого пафосу.

КРИВАВИЙ ПРОРИВ

– Про це мало говорять у хроніці подій АТО, втім улітку 2014-го наші воєнки опинилися в Довжанському котлі. Поряд із прикордонниками – бійці підрозділів Збройних сил

із 24-ї, 72-ї, 79-ї бригад. Можливо, на щастя для себе, воїни до останнього не знали, що насправді ворог – геть із усіх боків. Зрозуміли це тільки тоді, коли четвертого-сьомого серпня надійшла команда залишити місце постійної дислокації.

Що таке отримати вузький коридор і йти ним під масованим обстрілом «Градів», – страшно навіть уявити. З підрозділу полковника Закладного тоді загинули капітан Сергій Лифар та солдат Віктор Кумановський. Снаряд влучив у машину. А перші жертви важкої артилерії були ще всередині липня.

Саме війна – місце, де людина показує своє істинне нутро. Якщо чоловік «гнилий» – це дуже швидко виходить назовні. Але якщо останнім сухарем поділитися, пораненого побіжить з-під обстрілу витягнути – з таким чоловіком можеш сміло йти по життю!

ПОКИНУВ «СИТИЙ» ЗАХІД, ЩОБ... ЗАГІНУТИ ЗА УКРАЇНУ

– Першим, хто покинув наші лави, став Павло Лазаренко... Саме цього 40-річного чоловіка я завжди згадую, коли чую «дурну мову» про те, навіщо, мовляв, гинути, заради чого? – наголошує Закладний. – Так от Паша – із тих українців, які багато років жили і працювали за кордоном. Батьків туди забрав, побут облаштував. Здавалося: тільки радій. Але він, як і оперний співак Василь Сліпак, покинув успішне життя на Заході, прийшов захистити свою землю і... за неї загинув. Коли Павла не стало, я не знав, як що звістку сприймуть інші бійці, чи не занепадуть духом. Але з кожним новим випробуванням переконувався: ні, тримаємося. Смерть побратима ще більше нас згуртувала.

Погоджуючись, що війна – це втілення всього найгіршого, водночас полковник переконаний, що саме вона – те місце, де людина показує своє істинне нутро. Якщо чоловік «гнилий» – це дуже швидко виходить назовні. Але якщо останнім сухарем поділитися, пораненого побіжить з-під обстрілу витягнути – з таким можеш сміло йти по життю!

– Тож і я за рік на передовій побачив, хто дійсно вірний друг, а хто – тільки рахувався товаришем, – каже Вадим Олексійович.

ЯКЩО НЕ Я – ТО ХТО?..

Пройшовши пекло АТО, у червні 2015-го Вадим Закладний міг би, як і тисячі військових, демобілізуватися. Втім, зробити цього не дозволила думка: «Якщо не я, то хто?..» Тому офіцер підписав контракт і зобов'язався служити весь час, скільки триватиме в Україні особливий період. Після короткого відпочинку він повернувся в зону АТО командиром оперативно-бойової прикордонної комендатури «Білгород-Дністровський-1» з місцем дислокації у Лисичанську.

Завжди зі своїми людьми, втомлений, невиспаний, заклопотаний, але спокійний, з ледь помітною усмішкою. У небезпечні моменти офіцер був там, де найважче і найгарячіше. Всупереч медичним протипоказанням Вадим Олексійович не цурався найважчої фізичної роботи, небезпечних прочісувань «зеленки» та затримань ворожих бойовиків на чолі розвідвідділення. Він знаходив час поспілкуватися з кожним. Ніхто ніколи не бачив, щоб офіцер вилаявся чи підвищив голос. Але авторитет командира був безпеліційним. Незалежно від норм забезпечення у підрозділі було все необхідне: урзноманітнене харчування, дороге бойове спорядження та медичне обладнання і навіть лазня, щоби хлопці могли відігрітися після холодних зимових нарядів. ОБПК визнана найкращою у відомстві за підсумками 2014 року. Але значно вагомішим визнанням звучать слова підлеглих Вадима Олексійовича, які пройшли з ним не одне відрядження: «З командиром не страшно і в пекло. Багато з нас завдячують йому життям».

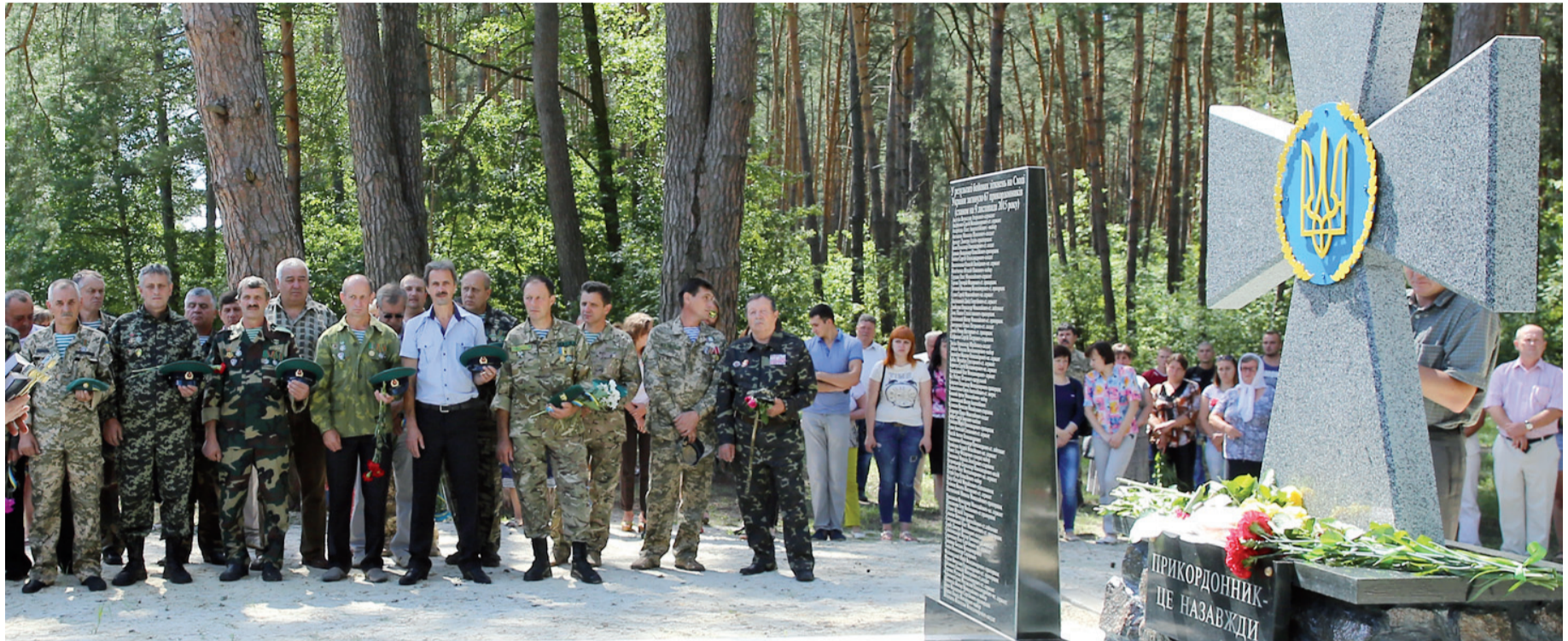
НАША СИЛА У ПАТРІОТАХ

– Знаєте, який спогад уже довго не дає спокою? – вже потім, наприкінці розмови, запитує полковник. – У липні 2014-го ми опинилися на самому кордоні. Дзвонить товариш, військовий пенсіонер, який теж пішов добровольцем в АТО.

«Слухай, – каже, – знайди там мого сина». Йду до бійців: «Данкевича Івана знаєте?» – «Так он він, у машині водієм». Підходжу (а востаннє бачив Ваню, як він семирічним хлопчиком із татком, моїм заступником, був на прикордонній комендатурі). Дивлюся, а там такий високий плечистий парубок літ 20-ти. Він мене упізнав. «Дядя Вадим!» – обіймає. Потім ми стояли за чотири кілометри один від одного. Він, цей Ваня, бачив, як нас обстрілюють. Я бачив, як його, цього хлопця, «Градами» криють. І не міг уявити, боявся уявити, що от товариш подзвонить, запитає: «Як там мій син?», а мені доведеться сказати, що... Вані немає... Слава Богу, обійшлося! Ваня вийшов живий. Одружився. Буквально вчора його батьки до нас у Луцьк приїжджали. Але не це головне. Головне, що на зло всім ворогам є в країні такі патріоти, які дітей виховали Людьми. Є військові, готові не лише своє життя покласти – найдорожче віддати: сина. ■

P.S. Зараз, коли минуло більше двох років АТО, полковник Закладний уже не сумнівається: те, що нас не вбиває, робить нас ще міцнішими. І кожного особисто, й Україну загалом...

■ братерство

ЗА БРАТА – БРАТ, НАС СОТНЯ СТАНЕ

Ці люди ведуть подвійне життя. В одному вони – фермери, таксисти, вчителі та лікарі. В іншому – волонтери й активісти, об'єднані кордоном. Громадська організація «Прикордонна сотня» утворилася в «глибокому тилу» – у місті Тараща, що на Київщині. І хоч офіційний статус вона отримала відносно недавно, це прикордонне братство має більші ніж 30-річну історію.

Олег БОЙКО

Почалося все ще у вісімдесяті роки минулого століття із громадянської ініціативи групи тарашанців, яких об'єднувала належність до братства «зелених кашкетів».

– Найперший збір у нашому місті відбувся 1985 року, – розповідає заступник голови ГО «Прикордонна сотня» Віталій Мусієнко. – Тоді зародилася традиція. Активісти тримали в полі зору усіх земляків, які служили на кордоні, а потім радо приймали їх до своїх лав. І неважливо, був ти рядовим прикордонником, сержантом чи офіцером. Ми не дивимося на регалії та

Є у тарашанських прикордонників щось особливе – те, що притягує людей, що робить колектив єдиною командою. І хто до неї потрапив, уже ніколи не залишиться наодинці зі своїми проблемами.

звання. У нас всі мужні, всі єдині, всі як один кулак, – наголошує Віталій Борисович.

На сьогодні «Прикордонна сотня» налічує 138 членів. Раніше тарашанське братство «зеленого кашкетів» зустрічалося, аби відсвяткувати День прикордонника чи допомогти комусь зі своїх. Ситуація різко змінилася, коли почався Майдан, а згодом – вторгнення Росії в Крим та війна на Донбасі.

На початку 2014 року члени «Прикордонної сотні» разом з організацією воїнів-інтернаціоналістів сформували громадський актив. Під час Революції Гідності вони патрулювали в місті та районі, аби завадити нашествю «тітушок». Вдень та вночі забезпечували підтримання громадського порядку.

Коли «зелені чоловічки» вторглися в Крим, понад 80 активістів громадської організації висловили готовність стати на захист країни від агресора і написали заяви у військкомат. Одночасно вся організація активно включилася у волонтерську діяльність. Допомогати взялися Навчальному центру Держприкордонслужби, що в Оршанці. Там під керівництвом його начальника полковника Ігоря Момота формувалася одна з перших прикордонних мотоманеврених груп, яка вирушила на Схід обороняти український кордон.

– Перша закуплена допомога, – пригадує голова «Прикордонної сотні» Василь Шкарівський, – 9 бронжилетів, 4 рації та фарба для БТРів. Усе це пішло на підтримку бойового підрозділу.

Оршанецьких прикордонників сприймали як побратимів. Тож і бойові втрати захисників державного рубежу у «Прикордонній сотні» переживали з особливим болем. Тим паче, що першими жертвами російської агресії серед прикордонників стали саме бійці підрозділів, сформованих у Оршанці. 14 червня 2014-го року у результаті обстрілу колони на мосту в Маріуполі загинуло п'ятеро охоронців рубежу, а менш ніж за місяць – знов масові втрати. Під Зеленопіллям разом із групою своїх бійців загинув командир підрозділу – Ігор Момот.

Вшанувати пам'ять полеглих колег активісти з «Прикордонної сотні» вирішили меморіа-

на околиці Таращі закипіла робота: поспішали, аби відкрити меморіал до щорічного Дня прикордонника.

Незадовго до визначеної дати вже встановили хрест та плиту, але роботи ще було чимало. Навіть здавалося, що можуть не встигнути. Але сталося неймовірне: якимсь біля лісу зупинилася машина, з неї вийшов чоловік, який навпростець попрямував до пам'ятного знака.

– Ми побачили сльози в його очах, – пригадує активіст Олександр Терник, який тоді працював на будівництві.

Подорожній знайшов на меморіальній плиті прізвище свого сина. Він подякував хлопцям за те, що беруть пам'ять про заги-

ніколи не залишиться наодинці зі своїми проблемами. Тут завжди раді новачкам, але тривалий час їх майже не було. Головна причина – відмова відомства від солдатів-строковиків, адже здебільшого саме вони поповнювали лави організації після завершення служби. Після відновлення призову декілька тарашанців потрапили до лав «зелених кашкетів». І їх одразу ж взяла під опіку «Прикордонна сотня».

– Ми проводжали їх біля військкомату, – розповідає керівник громадського об'єднання Василь Шкарівський. – Вручили іменні годинники. Зараз знаємо, де служать хлопці. Плануємо опікуватися ними до завершення служби.

Коли «зелені чоловічки» вторглися в Крим, понад 80 активістів громадської організації висловили готовність стати на захист країни від агресора і написали заяви у військкомат.

блих героїв. Розповісти про себе скорботний батько не встиг, але пообіцяв навідуватися сюди. Можливо, саме ця подія додала наснаги будівельникам і заплановану роботу вони завершили вчасно.

Меморіальний комплекс прикордонникам, які загинули в зоні проведення АТО, планують розбудувати й надалі. Міський голова Таращі Валерій Валієв розповів, що тут проведуть роботи з благоустрою та висадять квіти. У планах – вдосконалити монумент, звести капличку та встановити лавочки.

Меморіал у Таращі вже став місцем паломництва багатьох небайдужих людей. На другу річницю обстрілу позицій українських захисників під Зеленопіллям сюди з'їхали не лише тарашанці, а й представники волонтерських та ветеранських організацій з Київщини і Черкащини, з якими «Прикордонна сотня» активно співпрацює. Були серед гостей і друзі Ігоря Момота. Один з них – Олег Бойко – служив з Ігорем Федоровичем в Афганістані, а нині є засновником військового музею. З початком АТО він як міг допомагав побратиму – віддав на фронт з музею броньовану техніку. Навіть кілька днів просидів у польській в'язниці через спробу ввезти в Україну бронжилети. Сьогодні Олег Бойко також долучається до волонтерських виїздів в зону АТО, які організовує «Прикордонна сотня».

Є у тарашанських прикордонників щось особливе – те, що притягує людей, що робить колектив єдиною командою. І хто до неї потрапив, уже

Не забувають активісти й тих, хто перебуває на передньому краї. Вони намагаються хоча б раз на місяць виїжджати на передову, аби привезти хлопцям різні домашні смаколики, а ще – величезну порцію гарного настрою.

Склад виїзної групи доволі специфічний. Волонтери, частина з яких пройшла афганську війну, об'єдналися в аматорський творчий колектив «Шурави». Хлопці беруть із собою інструменти та дають концерти в зоні АТО для бійців та місцевих жителів. Час від часу «Шурави» гастролюють з концертами в різних містах України, на яких збирають кошти, необхідні для того, аби волонтерити. Репертуар гурту налічує понад 170 музичних творів – українських народних, естрадних, «афганських». 35 пісень – авторський доробок колективу про сучасні події в нашій країні. Активісти навіть провели в Таращанському районі конкурс патріотичного вірша, а найкращі роботи поклали на музику.

Під час поїздок у зону АТО активісти «Прикордонної сотні» дуже часто супроводжує отець Георгій. На передовій він також виконує роль психолога, а іноді й відеооператора.

З вересня громадська організація розпочинає цілеспрямовану військово-патріотичну роботу з дітьми. Активісти хочуть створити і вести гурток юних друзів прикордонників у одній з місцевих шкіл. Вони впевнені, що молоде покоління продовжить їхню справу і незабаром лави «зелених кашкетів» поповнять справжні патріоти, до формування характеру яких доклали рук і «Прикордонна сотня».

■ технології

Ан-132 чекає зльоту

Державне підприємство «Антонов» планує випустити з конвеєра перший літак-демонстратор Ан-132 у рекордні строки: восени він вже може здійснитися в небо. Про це заявив Генеральний директор концерну «Укроборонпром» Роман Романов на міжнародному авіакосмічному салоні «FARNBOROUGH AIR SHOW-2016», що проходив днями у передмісті Лондона.

Андрій КУЧЕРОВ

– Літак Ан-132D – перший глобальний проєкт з провідними світовими авіаційними компаніями. Це взірць виконання програми імпорто-заміщення: у нього не буде жодної російської деталі. Літак матиме безпрецедентні конку-

рентні переваги на ринку, адже є симбіозом найкращих передових технологій, – зазначив Роман Романов.

Понад половину комплектуючих для нового повітряного судна виготовлять українські підприємства, решту забезпечать кращі світові компанії. Зокрема, турбогвинтові двигуни PW150A поставити Pratt & Whitney Canada, а гвинти R-408 – британська Dowty Propellers. Авіоніка та система енергопостачання на літаку буде від американської Honeywell, а система підготовки повітря – від німецької Liebherr.

За словами фахівців, Ан-132 призначений для малих та середніх маршрутів і може мати різноманітне застосування – від транспортування військових до перевезення вантажів. Він також може бути оснащений різними конфігураціями кабіни. Літак матиме такі максимальні показники: крейсерська швидкість 500 кілометрів на годину, максимальна висота – 9 кілометрів, корисне навантаження – 9,2 тонни. Необхідно зауважити, що Ан-132 розробляється державним підприємством «Антонов» за участі Міста науки і технологій імені Короля Абдулазіза (Саудівська Аравія).

■ зірки на погони

від 13 липня 2016 року №651-ос

полковник

по Західному регіональному управлінню Державної прикордонної служби України підполковнику ПАРФЬОНОВУ Віктору Валерійовичу

підполковник

по Західному регіональному управлінню Державної прикордонної служби України майору РІПІ Дмитру Васильовичу по Східному регіональному управлінню Державної прикордонної служби України майору СИДОРОВУ Володимиру Костянтиновичу

майору ВІННИЧЕНКУ Михайлу Олександровичу

майору КОЛІСНИКУ Андрію Юрійовичу по Східному регіональному управлінню Державної прикордонної служби України капітан 2 рангу підполковнику СИДОРУ Мирону Григоровичу

від 15 липня 2016 року №660-ос

полковник

по Західному регіональному управлінню Державної прикордонної служби України підполковнику КОВАЛЬЧУКУ Володимиру Олександровичу

підполковник

по Північному регіональному управлінню Державної прикордонної служби України

майору ГРОМОВУ Костянтину Валерійовичу

майору ГРАБАРЧУКУ Богдану Анатолійовичу

майору КОСОБУЦЬКОМУ Юрію Леонідовичу

майору ФУРМАНУ Євгену Васильовичу по Західному регіональному управлінню Державної прикордонної служби України

майору ТУЗУ Тарасу Валерійовичу

майору ПЕТРУСЮ Ростиславу Андрійовичу

майору МІЩЕНКУ Віталію Олександровичу

майору ЛІХОШИ Олександрі Сергійовичу

майору ЛЕВИЦЬКОМУ Сергію Володимировичу

майору ГУБАРЮ Ігорю Євгенійовичу

майору ГОРОБЦЮ Владиславу Михайловичу

Управління кадрового менеджменту АДПСУ

■ від щирого серця!

Персонал Державної прикордонної служби України щиро сердечно поздоровляє Голову комітету Організації ветеранів Державної прикордонної служби України генерал-лейтенанта у відставці МАКАРОВА Анатолія Андрійовича з Днем народження!

Прийміть найдушевніше побажання щастя, добра, родинного затишку, здоров'я та благополуччя!

Нехай у всіх Ваших справах Вас супроводжує вдача і натхнення. Бажаємо міцного здоров'я та довголіття, нових успіхів та звершень на благо України!

Дружина Світлана, батьки, рідні та колеги з оперативно-розшукового відділу Чернівецького прикордонного загону вітають з Днем народження ШАНДРУ Андрія Богдановича – мужнього, мудрого, сміливого та турботливого чоловіка!

Нехай майбутнє зовсім не відоме, але ти шлях свій вибери свідомо і впевнено іди вперед цим шляхом. В житті тобі бажаємо перемог у кар'єрі, над собою, не знати бід, ані тяжких думок.

■ освіта

Абітурієнт 2016:
Пільговиків поменшало

Міністерство освіти і науки України надало роз'яснення, стосовно того, хто нинішнього року може вступити в українські виші на пільгових умовах. Пропонуємо вашій увазі його головні тези, котрі стануть у нагоді цьогорічним абітурієнтам.

Петро ЖУЧОК

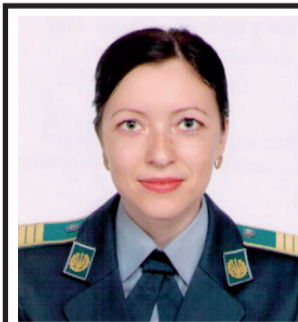
Усі учасники вступної кампанії 2016 року проходять конкурсний відбір. Водночас є категорії громадян, котрі потребують підтримки держави. Для них є окремий конкурс на вступ.

Сьогодні обсяг квот на вступ на місця держзамовлення кожен виш визначає самостійно, однак є загальні правила. Так, усі ВНЗ, окрім вишів, що знаходяться на підконтрольній Україні території Донецької та Луганської областей або були евакуйовані із зони проведення АТО, можуть встановлювати квоти на вступ не більше 10 відсотків від обсягу бюджетних місць в рамках однієї спеціальності. Для вишів з Донеччини та Луганщини, а також евакуйованих обсяг квоти може бути збільшено до 30 відсотків.

Цьогоріч обмежено перелік вступних випробувань для абітурієнтів, які вступатимуть за квотами, а також виділено конкретні пільгові категорії.

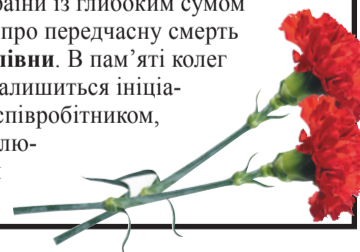
■ оголошення

Службове посвідчення серії КС №003929, видане управлінням кадрового забезпечення Адміністрації Держприкордонної служби 18 березня 2015 року на ім'я Пономаренка Юрія Михайловича, вважати недійсним.

■ пам'яті товариша

Південне регіональне управління Державної прикордонної служби України із глибоким сумом та скорботою повідомляє про передчасну смерть **ДОМУЩІ Олесі Михайлівни**. В пам'яті колег та друзів вона назавжди залишиться ініціативним та працелюбним співробітником, широкою людиною. Висловлюємо свої співчуття рідним та близьким.

Засновник:
Адміністрація
Державної
прикордонної
служби України

Видається
з липня 1943 року

Прикордонник
України

Свідоцтво про реєстрацію:
КВ № 8071 (28.10.2003 р.)
Передплатний індекс:

61023

Головний редактор
Костянтин ПЯСЕЦЬКИЙ

Заступник
головного редактора
Андрій ГЕРАСИМКІВ

Чергова по номеру
Ольга МІРОШНИЧЕНКО

Тижневик надруковано у друкарні ТОВ «Мега-Поліграф»

Адреса: м. Київ, вул. М. Вовчка, 12/14. Тел.: 581-68-15

Замовлення: 48409
Наклад: 3500 прим.

З питань розміщення реклами на шпальтах газети звертатися у відділ реклами та договірної роботи Інформагентства Держприкордонслужби України за тел.: (044) 566-43-30

Відповідальність за достовірність фактів, цитат, власних назв та інших відомостей несуть автори публікацій, а рекламної інформації – рекламодавець. Редакція не листується з читачами. Редакція може не поділяти точку зору автора. Рукописи не повертаються і не рецензуються. Редакція залишає за собою право редагувати матеріали. При використанні наших публікацій посилання на газету обов'язкове.

Наша адреса:
02099, м. Київ,
вул. Ялтинська, 11

Тел./факс:
566-43-30 (багатоканальний)
239-85-73, 239-85-77

E-mail: redactor@dpsu.gov.ua
kordo@ukr.net